

ještě nechce pustiti do služby. Prokurista uvěřil jeho tvrzení a vyplatil mu lednovou gáží v obnosu 1250 Kč. Zatím ovšem úřadoval Patočka po celý leden již u firmy Mosse.

Snad by si byl Patočka přišel k firmě Mautner pro plat i za únor, kdyby věc nebyla mezitím praskla. Trestní oznámení — a už se to na Patočku řítilo. Dokonce smůla naň zasedla, neboť do jeho trestního listku zapsali mezi tím oba jeho dřívější tresty.

Před samosoudcem vrch. radou Nedvědem Patočka mnoho nezapíral. Nemohl ani. Vina byla nad slunce jasněji prokázána. Snažil se jen omlouvatí svůj čin tvrzením, že měl za to, že mu plat podle zákona patřil. To byla ovšem výmluva velmi nejapná a proto bezcenná. Scudce uznal Patočku vinným zločinem podvodu podle § 197 tr. z. a uložil mu trest žaláře v trvání šesti týdnů, ovšem nepodmíněně. Své tresty dřívější, podmíněčně mu uložené, bude si ovšem musít odpykat také. A tak jej manželka rok neuvidí. —ff—

Ještě o vyhlášce mobilisační.

(Divisní soud v Praze.)

V tomto listě přinesli jsme již několik článků, pojednávajících o přečinech podle § 50 br. zák., projednávaných před pražským soudem divisním. Ode dne 5. listopadu 1921, kdy byl souzen první provinilec proti vyhlášce mobilisační, vylepené v říjnu 1921, až do dnešního dne prošla rukama divisního soudu nepřehledná řada obžalovaných. Nyní ustává již nával a tam, kde zurčely vodopády, již to nyní jen tichounce a v pausách kape. Leč některý z těchto případů nepostrádá přece zajímavosti. Tak tomu bylo i ve věci p. Rohlíčka.

Jméno jeho jest jaksi od přírody harmonicky uzpůsobeno k životnímu jeho zaměstnání. Jest totiž pekařským pomocníkem. Byl praesentován za mobilisace dne 28. října 1921. V čase mobilisačním byl v Praze, kde, jak známo, byla vyhláška mobilisační vylepena dne 24. října 1921. Přišel tedy do kasáren o den později.

Před soudem hájil se tím, že jest pekařem a jako takový v noci bdí a ve dne spí. Následkem toho četl vyhlášku mobilisační o den později, t. j. dne 25. října. Byl pak praesentován dne 28. října, právě v poslední den praesentace. Žaloba zastávala názor, že rozhodným jest den vylepení vyhlášky, neboť kdyby tomu tak nebylo, mohli by branci tvrditi, že případně vyhlášku vůbec nečtli, takže by lhůta 72 hodin nemohla vůbec nikdy započítati.

Obhájce naproti tomu akcentoval, že rozhodujícím je, jde-li o zaviněné nebo nezaviněné opožděné čtení vyhlášky mobilisační. Obžalovaný ve dne spí a v noci pracuje. Jest docela pochopitelno, že vyhlášku nemohl čísti tak jako ten, kdo pracuje ve dne a v noci spí. Dozvěděl-li se o mobilisaci o den později, má nárok, aby teprve od tohoto dne počítala se mu lhůta 72 hodin, branným zákonem stanovená k přípravě k narukování. Připravovati se mohl teprve od té chvíle, kdy zvěděl o své povinnosti. To bylo dne 25. října. Byl-li praesentován dne 28. října, byl praesentován včas.

Není tu tudíž skutkové podstaty po objektivní stránce.

Soud, vzav za své tyto vývody, obžalovaného sprostil, podtrhnuv ve svém odůvodnění, že není příčiny nevěřiti, že obžalovaný se dozvěděl o mobilisaci teprve až 25. října 1921.

Soudu předsedal major dr. Beneš, vojenskou prokuraturu zastupoval št. kpt. Dittreich a obžalovaného s úspěchem hájil dr. Mellan.

Anonymní dopis arcibiskupovi.

(Odvolací senát v Mor. Ostravě.)

Hospodářské zápolení používá častokráte prostředků rafinovaných a bezohledných, hraničících za meze trestního zákona, které znamenají nejdříve hospodářskou zkázu soupeře, který byl intrikáři nepohodlným.

Ředitelství arcibiskupských lesů v Kroměříži v čele s inž. Janem Holubem bylo a jest dodavatelem dřevařského materiálu celé řady obchodníků českých i německých, kteří o přiděl dřeva svádějí častokrát těžké boje. Mimo jiné odebírala z bezkydských lesů kulatinu firma Vančura a Mužík ze Starých Hamer, která měla býti nakonec odstraněna konkurencí z hospodářského kolbiště tímto způsobem:

V polovině září 1924 odevzdán byl v Nezamyslicích na poštu anonymní dopis, adresovaný arcibiskupu olomouckému, v němž byl inž. Holub — centrální ředitel arcibiskupských lesů v Kroměříži — krivě obviněn z mnohých nečestných skutků. Nakonec uvedena poznámka, by arcibiskup inž. Holubovi nevěřil, neboť ho klame a se přetvařuje. Dopis podepsal pisatel jménem: „Skutečný lidovec“.

Arcibiskup přirozeně předložil tento dopis řediteli inž. Holubovi, aby z něho vyvodil důsledky. Vlivem nejrůznějších okolností označen byl za pisatele dopisu společník firmy Vančura a Mužík ve Starých Hamrech, František Vančura, a jako prvý důsledek domněnky, že on snad je pisatelem hanopisu arcibiskupovi zaslánoho bylo, že firmě Vančura a Mužík zaražen byl jakýkoliv přiděl dřeva z arcibiskupských lesů, čímž ovšem tato firma měla býti poškozena.

Nepomohlo ujišťování Vančurovo, že o hanopisu neměl ani potuchy, že s ním nemá absolutně nic společného, a že by byl dalek snížiti se k podobné nízkosti, zvláště když k takovému počínu neměl sebedni příčiny, ježto znal ředitele inž. Holuba jakožto člověka korektního. Dodávky dřeva firmě Vančura a Mužík již uvolněny nebyly a nakonec podal inž. Holub na Vančuru u okresního soudu v Kojetíně obžalobu pro urážku na cti, spáchanou napsáním hořejšího hanopisu, zaslánoho arcibiskupovi. Ve sporu podroben byl rukopis obviněného grafologickému posudku dvou zkušených znaleců a předložen také ku posouzení vedle toho ještě grafologickému ústavu. Obojí tento důkaz vyzněl souhlasně v ten rozum, že pisatelem hanopisu je docela jiná osoba, nežli obviněný Vančura, neboť různost písma byla očividná a nebylo sebe-